

**«ΤΑ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΩ ΘΕΩ» (Μτ.22,21)
«ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ» (Γαλ.4,4)**

---- . ----

Σοφά πουλιά, **«συζητηταί τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπατεῶνος»** (Α΄Κορ.1,20), πού καταναλώνετε φαιά οὐσία ματαίως ἐπὶ πολλά 24ωρα μπροστά σέ ὀβάλ καί στρόγγυλα ἀστραφτερά τραπέζια, φυλλομετρώντας ἀπλῶς μέ τά δάκτυλα τίς σελίδες τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί οὐδέποτε μελετῶντες καί ἐμβαθύνοντες στά νοήματά του, καί εἰδικότερα στίς λεπτομέρειες τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, τῶν Εὐαγγελιστῶν καί λοιπῶν Ἀποστόλων, ἀλλά καί τῶν πρό αὐτῶν Προφητῶν, τῶν πρό τοῦ Κυρίου τά περί Αὐτοῦ λαλησάντων, >/ **ἄρα γε ἀπλῆ, κενή καί φευγαλέα** τυγχάνει ἡ ἐν τῷ ἱερῷ κειμένῳ φράσις **«ὅτε ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου...»;** (Γαλατ.4,4)

Ὅτι τότε, καί ἂν τότε εἰς **ἐκείνην** τήν χρονικήν περίοδον, καί **προέγνων** νά γεννηθῇ καί **ἐγεννήθη, ἡ μόνη** ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεγμένη καί **προφητευθεῖσα ὑπό τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου** (7,14) νά διαβιοῖ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς τό **«δοχεῖον τοῦ ἀχωρήτου»** (Ι.Ύμνολογία), καί **ἐν ἀπολύτῳ καθαρότητι καί ἀγνότητι**, «ἐν παρθενίᾳ» τῆς ὁποίας ἐτέθη πρό αὐτῆς ὅπως ἐξαιρετικῶς καί μοναδικῶς τό ἄρθρον **Ἡ** Παρθένος (Ἡσαΐ.7,14), ἡ **μία**, ἥτις ὡς μοναδική, **δέν ὑπῆρχε δυνατότης νά ἀναζητοῦσε ν' ἀνέυρῃ τις αὐτήν εἰς τό παρελθόν**, στό τότε παρόν, καί κάποιαν ἄλλην, δευτέραν ἐκτός αὐτῆς, καί εἰς τό μέλλον μέχρι τῆς σήμερον ἑτέραν, ἢ τινα ὁποιανδήποτε ἄλλην ὁποθενδήποτε προσδοκομένην, **πλήν αὐτῆς τῆς μόνης** ἀπ' αἰώνων καί ἀνά τούς αἰῶνας γενικῶς ἀναμενομένης, ἥτις **μοναδική** προεφητεύθη ὡς **Ἡ** Παρθένος, ἥτις θά **«ἔσχεν ἐν γαστρί ἐκ πνεύματος ἁγίου καί θά ἔτεκε τόν Ἑμμανουήλ, ὃ ἐστί μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»!** (Ματ.1,23) Καί γάρ **«ἐκ Πνεύματος Ἁγίου συνελήφθη καί ἐσαρκώθη ὁ Θεός, καί τήν τεκοῦσαν Θεοτόκον ὁμολογοῦντες καί Ἀειπάρθενον, μετά τοῦ Υἱοῦ της αἰεί δοξάζομεν, τιμῶμεν καί γερόμεν»!** (Λουκ.1,35)

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Ἡσαΐ.8,9), καί συναναστραφεῖς ἡμᾶς τί ἐδίδαξεν;

Παρατρέχω καί ἀφήνω ὅλα τά ἄλλα, περιοριζόμενος εἰς τήν περίπτωσιν πού τόν πλησιάζουν **«γιά νά τόν παγιδεύσουν οἱ μαθηταί τῶν Φαρισαίων μετά τῶν Ἡρωδιανῶν, ἐρωτῶντες, ἐάν πρέπη νά πληρῶνουν φόρον»** (Ματ.22,16) εἰς τούς Ρωμαίους Κατακτητάς.

Κατακτηταί!

«**Πλήρωμα χρόνου**» (Γαλ.4,4) από μέρους τοῦ Θεοῦ, σήμαινε πολλά καί ἦταν γιά ἄπειρα πράγματα «**πλήρωμα**», τό συμπλήρωμα-τό φτάσιμο τοῦ χρόνου, τῆς χρονικῆς ἐκείνης περιόδου πού περίμεναν νά λάβῃ χώραν, νά συμβῇ κάτι, τό ὁποῖο ἀνεμένετο ἀπό καιρό ἢ ἀπό αἰῶνες.

Ἵνα μή μακρύνω τόν λόγον ἐπαναλαμβάνω, περιορίζομαι ν' ἀνασύρω μόνον, ὅτι ὁ λαός ζοῦσε μέσα σ' ἓνα πνιγηρό «**σκοτάδι καί σέ μιά σκιά θανάτου**» (Ἡσαϊ.9,2) τυραννικῆς Κατοχῆς. Ἀφ' ἐνός «**τοῦ Διαβόλου, τοῦ ἄρχοντος καί Κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου, τοῦ ὁποίου ἦλθε νά καταργήσῃ τά ἔργα**» (Ἐφεσ.6,12 / Α' Ἰωάν.3,8 / Ἑβρ.2,14), καί τῆς Ρωμαϊκῆς Κατοχῆς ἀφ' ἐτέρου, τῆς ὁποίας τηροῦντες τήν ἐντολήν τοῦ δόγματος τῆς Ἀπογραφῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου -κατά τά γνωστά ἱστορικά γεγονότα ἅτινα ἔλαβον χώραν-, Θεός ὢν ἀληθινός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος σαρκωθείς διά πνεύματος ἁγίου, ἐγεννήθη ὑπό τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν Βηθλεέμ! (Λουκ.2,4,5,7)

Πρό τοῦ ἀναληφθῆναι Αὐτόν διά βίου διδάξας ἡμᾶς, συνεχιστάς τῆς διδασκαλίας Του, μάλιστα ἀνά δύο ἀποστείλας τούτους τοῦ κηρύξαι καί εὐαγγελίσαι αὐτήν πᾶσι τῇ κτίσει, ὥρισε τούς Δώδεκα καί τούς Ἑβδομήκοντα ἀκολουθήσαντας καί φοιτήσαντας ἐπὶ τριετίαν ὅλην παρ' Αὐτῷ Μαθητάς Του, οὓς Ἀποστόλους Ἱερούς ἢ Ἐκκλησίᾳ καλεῖ καί τιμᾷ μέχρι τῆς σήμερον. Δι' αὐτῶν «**εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξελθὼν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ρήματα αὐτοῦ**» (Ρωμ.10,18), καταγραφέντα ἐπὶ χάρτου συναπαρτίζουν ἴδια Βιβλία ἐνός ἐκάστου, εἴτε ὑπό μορφὴν εὐαγγελίου, εἴτε ἐν μορφῇ ἐπιστολῆς ἢ καί περισσοτέρων τῆς μιᾶς ἐπιστολῶν.

Ἐν ἐξ ὅλων τῶν Βιβλίων, τό τῶν **Πράξεων τῶν Ἀποστόλων** δέν ἔχει κατακλεῖδα, τέλος καί χαρετισμόν ὑπό τινος τῶν Ἀποστόλων ἢ ὅλων, παραμένον ἀνοικτόν (Πράξ.28,31). Τοῦτο δέ, διότι εἰς τό σχετικό αὐτό Βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τῶν διαδόχων αὐτῶν καί τῶν ἀνά τούς αἰῶνας διαδεχομένων αὐτούς συνεχιστῶν τοῦ ἔργου τοῦ εὐαγγελισμοῦ, ἀλλά καί τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας πλατύτερα, τοῦ Τρόπου Διοικήσεως, τρόπου ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν ἀναφυομένων προβλημάτων κατά τήν πορείαν αὐτῆς κ.λ.π., **συλλογικῇ συσκέψει πάντοτε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι**, αὕτη μόνη (ἡ Ἐκκλησία), ἄνευ παραμβάσεως οὐδέποτε τῆς Πολιτείας θά ἐπιλύῃ ταῦτα, **καταγεγραμμένων τούτων ἀπάντων ἐν τῷ Βιβλίῳ τούτῳ τῶν Πράξεων**, ὡς Θεοφιλῆς τρόπος ἐνεργείας, δράσεως καί συμπεριφορᾶς τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, πού δέν ἔπαυσε καί δέν θά παύσῃ (δέν πρέπει -ἀπολύτως- νά παύσῃ) ποτέ νά ἔχῃ **μόνο Μία κεφαλὴν, τόν Χριστόν!**

Διαρχία καί Συγκυβέρνησις, ἥτοι Ὁμόνοια καί Συνταύτησις **Θεοκρατίας** καί **Πολιτειοκρατίας**, ἐνέχει καί προδηλοῖ τήν παντελεῖαν ἀποτυχία τοῦ προορισμοῦ τῆς

Ἐκκλησίας, τὴν ὑποταγὴ τῆς εἰς τὴν Πολιτείαν μὲ ἀρνητικό κέρδος καὶ τέλος τῆς τὴν πλήρη ἐκκοσμίκευσιν σὺν τῷ χρόνῳ! «**Ἡ φιλία τοῦ κόσμου, ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστίν**» (Ἰακ.4,4). «**Ὅς ἂν βουλευθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ θεοῦ καθίσταται**» (Ἰακ.4,4). «**Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ**» (Α΄Ιωά.2,15). «**Ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε**» (Β΄Κορ.6,17), ἥτοι **ἐκ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος**. «**Οὐ δύνασθε δυσὶ κυρίοις δουλεύειν, Θεῷ καὶ μαμωνᾷ**» (Ματ.6,24). «**Τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βιλίαλ;**» (Β΄Κορ.6,15).

Θὰ τυγχάνη ἀσφαλῶς γνωστόν, ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Μαθηταὶ σάν ἄτομα πού συναπάρτιζαν Ὁμάδα, **ὑπὸ Κατοχὴν μάλιστα διαβιοῦντες**, οὐδέποτε παρέλειψαν νὰ ἀποδόσουν τίς ὀφειλές καὶ τοὺς φόρους πρὸς οὓς ἔπρεπε νὰ τὸ πράξουν, τόσο πρὸς τὸν Ναόν, ὅσον καὶ πρὸς τὸ Ρωμαϊκὸ Κράτος πού **τούς κατεῖχε**.

Ἀναφερθέντων ἡμῶν εἰς τὰς πρὸς τὸ Κράτος, ἅς ἀναφερθῶμεν καὶ εἰς τὰς πρὸς τὸν Ναόν σχετικές ὑποχρεώσεις των.

Ἐκτάκτη προσφορά πρὸς τὸν Ναόν ἦτο τὸ «**κορβᾶν**» = δῶρον, ἐξ οὗ **ὁ Κορβανᾶς, ὁ ἱερός θησαυρός**, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐρίπτοντο τὰ κέρματα.

Ἡ **δεκάτη**, θὰ λέγαμε στὴ σημερινή διάλεκτο, μονοκοπανιά, «ταρίφα» τὸ 1/10 ὅλων τῶν γεννημάτων, μέχρι τοῦ δυόσμου καὶ τοῦ ἀνήθου. Αὐτοπροαίρετα μὲ τὴ συνείδησίν του καθένας ἀπέναντι στοῦ Θεοῦ, προσέφερε ἐλεύθερα τὸ 1/10 ἀπ' ὅλα ὅσα ἀποκτοῦσε. Ἀπ' τὰ πῖο σπουδαία, μέχρι τὰ πῖο ἀσήμαντα, ἀνάξια λόγου καὶ ἀναφορᾶς.

Τὰ **Πρωτοτόκια**. Ὅ,τι πρωτογεννημένο, ἔπρεπε νὰ προσφερθῇ στό Ναό. Γιά νὰ τὸ πάρῃ πίσω, ἂν ἦτο τέκνο, ἐάν μὲν ἦτο πλούσιος προσέφερε ἓνα **ἄρνι**. ἐάν ἦτο σχετικά φτωχός, δυνάμενος ν' ἀγοράσῃ ἐκ κυνηγίου ἓνα **ζεῦγος τρυγόνων**. ἐάν δέ τελείως πᾶμφτωχος, ἓνα **ζευγάρι νεοσσῶν περιστερᾶς** οἰκοσίτων, ἔνεκα τῆς παντελοῦς πενίας. (Λευιτ.12,6 & 14,22 / Λουκ.2,24) Σημειωθῆτω, **οἱ Προπάτορές μας**, ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ διατελοῦντες-διαβιοῦντες «**ζεῦγος νεοσσῶν περιστερᾶς**» προσέφερον! (Λουκ.2,24). Διδασκόμεθα τίποτε ἐξ αὐτοῦ; Λέει τίποτε σ' αὐτοὺς πού δέν ξέρουν τί σπαταλοῦν κάθε μέρα, καὶ ἀλλάζουν τὰ PASSAT μὲ τὰ **Πολυμορφικά** σᾶν τὰ Πουκάμισα;!

Τὴν ἴδια ὀφειλὴ καὶ προσφορά ἀναλόγως, ἔπρεπε ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸ Ναό καὶ κάθε γυναῖκα πού θὰ γεννοῦσε. Ἐάν μὲν «**ἄρσεν**» στίς σαράντα (40) ἡμέρες, ἐάν δέ «**θῆλυ**» στίς ὀγδόντα (80) ἡμέρες (Λευιτ.12,2-5). Οὕτως ὠρίζοντο «**αἱ ἡμέραι καθάρσεως τῆς τικτούσης γυναικός, ἐφ' οὗ ἡ ἐπὶ θυγατρί**» (Λευιτ.12,2-8),

καί τῇ προσφορᾷ **«ἄμνοῦ, ζεύγους τρυγόνων, ἢ ζεύγους νεοσσῶν περιστερᾶς»** (Λευιτ.12,6-7 / Λουκ.2,24).

Οἱ **ἀπαρχές** συσχετίζονται μέ τήν **δεκάτην**, πού αὐτοβούλως καί εὐγνωμόνως, τά πρῶτα τους γεννήματα ἀπό τούς παντοειδεῖς καρπούς καί τά βλαστήματα, τά προσέφεραν δῶρον εἰς τόν Θεόν, χωρίς νά τά παίρνουν πίσω μετά ἀπό κάποια ἀπαραίτητη νά προσγίνη εἰς αὐτά εὐλογία ἢ ἁγιασμός.

Γνωστόν ἐπίσης εἰς πάντας, ὅτι Ταμίας τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν Δώδεκα Μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἦτο ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ ὁποῖος τό **«γλωσσόκομον εἶχε καί τά βαλλόμενα ἐβάσταζεν»** (Ματ.12,6). **«Καί πολλαί γυναῖκες ἠκολούθουν, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπό τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς, αἵ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπό νόσων καί μαστίγων καί πνευμάτων πονηρῶν καί ἀσθενειῶν, Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτά ἐξεληλύθει, καί Ἰωάννα γυνή Χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρώδου, καί Σουσάνα καί ἕτεραι πολλαί»** (Λουκ.8,2-3). **«Ἐν αἷς ἦν καί Ἰωάννα γυνή Χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρώδου»** (αὐτόθι). Ὁ Ἱστορικός Ἰώσηπος ἀναφέρει σχετικῶς, ὅτι ὁ Χουζᾶ ἦτο κατά τούς χρόνους ἐκείνους Ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν -κατά κάποιο τρόπο-, θά λέγαμε σήμερα. Ἐτσι ἐξηγεῖ τό **«ἐπίτροπος»**.

Ὁ Θεός πού εἶπε **«δέν εἶδα τόν δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, καί τά παιδιά του νά ζητοῦν ἄρτους»** (Ψαλ.36,25), καί **«οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα»** (Δευτ.25,4), καί **«ἄξιός γάρ ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ»** (Λουκ.10,7), **«ὅποιος ἀφήσει ἀγρούς, οἰκίας καί παντός εἶδους ὑλικά πράγματα, ἑκατονταπλάσια θά λάβῃ»** (Ματ.19,29), τί λέτε, γιά τούς Μαθητάς του δέν ἴσχυαν αὐτά; Δέν θά φρόντιζε; Θά τούς ἄφηνε νηστικούς;

Τό τραπέζι μας καί τῶν παιδιῶν μας, τό γεμίζει τό πορτοφόλι μας, ὁ ἰδρώτας μας, καί τό Ράφι τοῦ Σούπερ Μάρκετ τό ἄψυχο, τό σιρματένιο· ἢ ὁ Δημιουργός μας καί Προνοητής Θεός, **«ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τό ὕδωρ»** (Τροπάριον Κασσιανῆς), ὁ ποιῶν αὐτό ὑετόν καί καταρδεύων πᾶσαν τήν γῆν, ἡ ὁποία ἀποδίδει μέ τή Χάρη καί τήν εὐλογία Του τούς πολυποίκιλους Καρπούς πρὸς βρῶσιν καί στηριγμόν, ἀλλά καί βότανα πρὸς θεραπείαν καί ἱάσιν;

Ποῦ γνωρίζομεν ἐμεῖς τίς **ἄγνωστες «συζύγους Χουζᾶ»**, τίς τόσες **«ἀφανεῖς καί ἐμφανεῖς εὐεργεσίες** πού δεχόμεθα» (Θ.Λειτ.Μ.Βασιλείου), οἱ ὁποῖες ἔχουν ὅλες αἷτιον καί πηγὴν τόν Δημιουργόν καί Προνοητὴν μας Θεόν, ὁ ὁποῖος **«ἀνατέλει τόν ἥλιον ἐπὶ πονηροὺς καί ἀγαθοὺν καί βρέχει ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους»;** (Ματ.5,45). Ἀπειροελάχιστα πράγματα ὑποπίπτουν στήν ἀντίληψή μας, καί ὀλιγοστά δύναται νά ἐννοήσῃ τό περιορισμένο καί πεπερασμένο μυαλουδάκι μας!

Καί πλησιάζουν ποιόν; Τόν Παμβασιλέα, **τόν Δημιουργόν τῆς Κτίσεως καί τῆς ὑπάρξεώς των**, Ὅστις τούς παρεῖχε τήν στιγμὴν ἐκείνην τήν ζωτικότητα καί τήν δυνατότητα αὐτοῦ τοῦ βηματισμοῦ καί τοῦ ἐγγισμοῦ, -ἄκουσον τόλμην καί ἀναίδιαν-, «ὅπως αὐτόν **παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ**» (Ματ.22,15), ἐρωτῶντες «**ἔξεστιν δοῦναι κῆνσον Καίσαρι ἢ οὐ;**» (Ματ.22,17) / Πονηριά στή μέση. Εἶπες νά δίδουμε; Δέν εἶσαι Ἰουδαῖος, εἶσαι φίλος τῶν Κατακτητῶν. Εἶπες νά μὴ δίνουμε; Κόψτου τό κεφάλι μιά ὥρα ἀρχήτερα, γιατί δέν ὑπακούει καί δέν ὑποτάσσεται στά κελεύσματα τοῦ Καίσαρα. Μπερδεψοδουλειά!

Ἀλλά εἶναι **εὐκόλα**, ἀπλά καί ξεκάθαρα τά πράγματα γιά τό Θεό. Ἔχει ἐγκαίρως νομοθετήσει γιά ὅλα. Ἦρθε, **Πρῶτον «νά καταργήσῃ τά ἔργα τοῦ διαβόλου»** (Α΄Ιωά.3,8) = **νά θέσῃ ἐκτός ἐνεργείας**. Δηλαδή νά ὑπάρχῃ, ἀλλά **νά καθίστανται ἀνενεργά τά ἔργα** του, διά τῆς δυνάμεως πού λαμβάνει πλέον ὁ ἄνθρωπος διά τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, ὡς δυνατωτέρου ἀναδειχθέντος τοῦ Κυρίου διά τῆς ἀναστάσεως Του, «**καταλύσαντος τό κράτος καί τήν ἰσχύν τοῦ Διαβόλου ἐν τῷ Σταυρῷ**» (Ἐβρ.2,14), μέ «**ἔσχατον-τελευταῖον καταργούμενον ἐχθρόν τοῦ ἀνθρώπου τόν θάνατον**» (Α΄Κορ.15,26), πού **ἀπομένει** ἀκόμα «**νά νικηθῇ κατὰ τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν εἰς τήν Δευτέραν τοῦ Κυρίου Παρουσίαν**» (Α΄Κορ.15,52)· // καί **Δεύτερον «νά συμπληρώσῃ-νά ὀλοκληρώσῃ ὅσα ἐνομοθέτησε ἤδη εἰς τήν Παλαιάν Του Διαθήκην»** (Ματ.5,17).

Τούς ἔχει νομοθετήσει «**νά σέβωνται νά τιμοῦν καί νά μὴ κακολογοῦν τούς ἄρχοντες τοῦ λαοῦ**» (Ἐξοδ.22,28), περισσότερο ποτέ νά μὴ τούς φονεύσουν.

«**Νά μὴ μεταθέτουν καί νά σέβωνται τά ὅρια τῶν χωραφιῶν καί τῶν κατοικιῶν πού ἔθεσαν οἱ Πρόγονοί των**» (Παροιμ.22,28) καί (Πράξ.17,26)

«**Νά σέβωνται καί νά τιμοῦν τά ὅρια καί τά σύνορα τῶν Κρατῶν καί τῶν ἔθνων πού ἐμέρισε, ὥρισε καί ἔθεσεν ὁ Θεός, προστάξας ἁγγέλους νά φυλάττουν αὐτά**» (Ψαλ.58,9)

Νά δίδουν τά **δίδραχμα**, τήν **δεκάτην** ὡς προσφοράς πρὸς τόν Ναόν καί τάς ἄλλας ὑποχρεώσεις, τῶν **ἀπαρχῶν**, πρωτοτόκων κ.λ.π. (Ἀριθ.3,47 / Ἐξοδ.23,19 / Γέν.4,4)

«**Ὅταν εἶναι δοῦλοι, πῶς θά συμπεριφέρονται πρὸς τούς Κυρίους των**» (Λευιτ.25,44)

«**Ὅταν εἶναι προσήλυτοι πῶς θά πράττουν καί θά ἐνεργοῦν**» (Λευιτ.25,47-49 / Ψαλ.145,9

«**Ὅταν θά εἶναι ὑπὸ αἰχμαλωσίαν καί Κατοχήν πῶς θά συμπεριφέρονται**» (Τωβίτ.13,10)

Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό τελευταῖο ὁ Κύριος, Πανσόφως ὥρισε τό πῶς θά ἔχουν **οἱ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μετά τῆς Πολιτείας**. Θέμα τό ὅποῖον ὁσάκις ἡ μία ἐκ τῶν δύο δέν τό ἐσεβάσθη καί τό ὑπερέβη ἢ τό ἠθέτησεν, περιεπλάκη εἰς δεινά καί περιπετείας, εἶχε δραματικές ἐξελίξεις καί κατέληξεν εἰς φρικτά ἀποτελέσματα. Χίλια δύο τά παραδείγματα, εἰς τά ὅποια δέν ὑπεισέρχομαι διά νά μή πολιτικολογήσω ἀφ' ἑνός, καί διότι εἶναι τόσο πρόσφατα καί γνωστά ἐξ ἑτέρου τοῖς πᾶσι, ἀλλά καί διά νά μή μακρηγορήσω.

Γνωστή ἡ ἐπακολουθήσασα σκηνή, καί ἡ πρός τούς ἐρωτήσαντας ἀπάντησις τοῦ Κυρίου, πού τούς ζήτησε νά τοῦ ἐπιδώσουν ἕνα ἐποχικό, Κατοχικό νόμισμα, καί τοῦ «**προσήνεγκον δηνάριον**» (Ματ.22,19). Ἀφοῦ τούς ρώτησε καί μόνοι ἀπήντησαν, ὅτι τό νόμισμα στίς δύο ὅψεις ἔφερε, εἰς μέν τήν μία τήν εἰκόνα τοῦ **Καίσαρος**, εἰς δέ τήν ἄλλη τήν εἰκόνα τοῦ **Ναοῦ** πού λάτρευαν τόν Θεόν· ἔλαβον τήν μνημειώδη ἐκείνην ἀπάντησιν, ἡ ὁποία τούς ἀποστόμωσε, ἴσχυσε, καί πρέπει ἀπαράβατα νά τηρῆται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. «**Ἀπόδοτε οὖν τά Καίσαρος Καίσαρι καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ**» (Ματ.22,21). Ξεχωρισμένα, διαχωρισμένα πράγματα – τομεῖς – χῶροι.

Τό δίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τόσο ἀνάγλυφα, παραστατικά, πρακτικά. **Καμιά ἀνάμιξις Ἐκκλησίας μέ τήν Πολιτεία**. Θά πληρώνη τίς ὀφειλές της πρός τήν Πολιτείαν εἰς τό ἀκέραιον ἡ Ἐκκλησία, καί οὐδέν πέραν τοῦ χρέους της πρός εὐαγγελισμόν καί σωτηρίαν τοῦ λαοῦ. Ὅπως καί ὁ Χριστός ἔστειλε τόν Πέτρο καί πλήρωσε, καί τόν δικό Του φόρο καί τοῦ Πέτρου μέ τόν «**στατῆρα**» (εἶδος **Μακεδονικοῦ νομίσματος** τῆς ἐποχῆς, ἀξίας **τετραδράχμου**) πού βρῆκε στό στόμα τοῦ ψαριοῦ (Ματθ.17,24-27), «προσῆλθον οἱ τά **δίδραχμα** λαμβάνοντες-εἰσπράττοντες τῷ Πέτρῳ καί εἶπον· ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τά **δίδραχμα** = δέν καταβάλλει τό τέλος = **τόν φόρο τῶν διδράχμων**» (Ματ.17,24). Πῆγε, ψάρεψε, ἔπιασε «**στατῆρα**» = νόμισμα **τετραδράχμου**. Δίδραχμο + δίδραχμο = **Τετράδραχμο**, Ἐξόφλησις χρέους! / Τέλη, καί «**κῆνσος**» εἰδικότερα, ἦτο εἰδικό νόμισμα Ρωμαϊκῆς φορολογήσεως τῶν Κατοίκων.

Ὁ Θεός πλήρωνε φόρο; **Ναί!** Πῶς θά δίδασκε, ἄν αὐτός πρῶτος δέν ἔπραττε καί τηροῦσε αὐτό πού δίδασκε; «**Δάσκελε πού δίδασκες καί νόμο δέν κρατοῦσες**»(;) δέν ἦταν ἀπ' αὐτούς ὁ Κύριος! Θά ἐπικαλεσθῆς ὅτι ἦτο ἀνενδεής, καί ταυτοχρόνως ὁ Παντοδύναμος Θεός, ὁ θρέψας 15 χιλιάδες (ὄχι μόνο 5κισχιλίους) ἐν τῇ ἐρήμῳ, καί «**οὐκ ἀδυνατήση παρά τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα**» (Λουκ.1,37). Καί ποιός σοῦ εἶπεν ἄνθρωπε, ὅτι καί τῷ ἀνθρώπῳ ἀδυνατεῖ τοῦτο, ἐάν τήν ὀλιγοστήν ἔστω **πίστιν**, τήν «**ὥς κόκκον σινάπεως ἔχη**»; (Ματ.17,20 / Μάρ.4,31 / Λουκ.17,6).

«**Ἄ ἐγὼ ποιῶ, καὶ ὑμεῖς ποιήσητε / καὶ μείζονα τούτων ποιήσητε**» (Ἰωάν.14,12) μᾶς διεβεβαίωσεν ὁ Κύριος. Ἐπειδὴ δὲν γνωρίζουμε καὶ ἀνάμεσα ἀπ' τὸ τυφλοπᾶνι τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀπιστίας δὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνουμε καὶ νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε; Σήμερα γίνονται μεγαλύτερα θαύματα. Μὴ θαυμάζετε.

Τὸ τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου «**Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην**» (Πράξ.7,60), συγκρίνεται ὡς πηγαία ἔκφρασις πού βγῆκε ποτέ ἀπὸ χεῖλη, τὸ **πρῶτον μαρτυροῦντος ἀνθρώπου χριστιανοῦ, μέ τὴν ἐξελθοῦσαν ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου φράσιν, «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι»;** (Λουκ.23,34)

Αὐτὸ ἐννοοῦσεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Ὅτι **μέ τῇ δυνάμει Του καὶ ἔχοντας πίστιν «ὡς κόκκον σινάπεως, ὅρη θὰ δυνάμεθα νὰ κινήσωμεν ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πεδίου εἰς τὴν θάλασσαν»** (Ματ.17,20). Καὶ «οὐ μέλλει αὐτῷ περὶ τῶν τῆς φύσεως ὁρέων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐντὸς ἡμῶν ὑψουμένων δυσκινήτων Ἱμαλαΐων Ὀρέων μίσους καὶ ἐγωῖσμοῦ, πού ἐπὶ ἔτη κατασπαράσσομεν σάρκας καὶ συνειδήσεις ἀδελφῶν, μὴ συντριβόμενοι καὶ ταπεινούμενοι, μὴ μεταμελλοῦμενοι, μὴ σπιθαμὴν καὶ χλιοστόν ἀπὸ τῆς θέσεως ἡμῶν μετατιθέμενοι ἢ ὑποχωροῦντες» (Ἰ.Ν.)

Ἀλλά, πόσο περισσότερο πταίει καὶ καθίσταται ὑπόλογος ἡ Ἐκκλησία ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ὅταν, ἡ ἐπίγειος Ἀρχὴ αὐτῆς, μὴ συγκρατουμένη ὑπὸ τῶν ἰσοκύρων Πατριαρχῶν, ἀναλαμβάνει πρωτοβουλίας, εἴτε δι' ἁμαρτίας Ἱστορίας, εἴτε διὰ φόβον ἐξορίας ἢ καταργήσεως καὶ ἀναδείξεως ἄλλου ἀδελφοῦ ὡς Πρώτου Ἀρχοντος εἰς τὴν θέσιν Αὐτοῦ ὡς πρώτης Ἀρχῆς, δι' ἀντικαταστάσεως (αὐτῆς) τῆς μέχρι τοῦδε, ἢ δι' ὅποιονδήποτε ἄλλον λόγον· / μὴ ἀρκουμένη, στηριζομένη καὶ ἱκανοποιουμένη εἰς τοὺς Παραδοθέντας λόγους τοῦ Κυρίου, «**ὁ θέλων πρῶτος εἶναι, ἔστω πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος**» (Μάρκ.9,35), καταφεύγουσα καὶ ἀναζητοῦσα βοήθειαν ἀπὸ τὴν Πολιτείαν, ἵνα στηριχθῇ καὶ διατηρηθῇ διὰ τῆς βίας εἰς τὸν θῶκον καὶ τὸν χῶρον ἅτινα διακινδυνεύουν· ἥτις (Πολιτεία) παρεμβαίνουσα περιπλέκει τὰ πράγματα, ἐξυπηρετοῦσα πάντοτε τὴν πλευρὰν πού ὑπάρχουν τὰ ὑλικά καὶ κοσμικά συμφέροντα πού ἐνδιαφέρουν αὐτήν, καὶ οὕτω τὰ πράγματα μεταβαίνουν ὁλονέν ἀπὸ τὸ κακὸ στό χειρότερο.

Ἀλλά καὶ φιλόδοξος καὶ Ἀρχομανής, ἂν τύχη νὰ εἶναι κάποιος, ὁ ἴδιος, κολακευόμενος καὶ ὑπὸ τῶν γύρω διὰ τὰ ἐξαιρετικά του δῆθεν διοικητικά του αὐτὰ χαρίσματα καὶ προσόντα, // σκεφθῇ νὰ ἀνακατευτῇ μέ τὴν Πολιτική, καὶ πράξη τοῦτο· χωρὶς νὰ ἰδρύσῃ ἴδιον κόμμα, κομματικοποιεῖ αὐτήν ταύτην τὴν Ἐκκλησίαν -καὶ μεθοδευμένα καὶ ἐνθουσιαστικά τὸν Κλῆρο-, κηρύττει εἰς τοὺς Ναοὺς, ἀρθρογραφεῖ, ἀνακατεύεται στίς διακρατικές σχέσεις καὶ ἐξελίξεις, στοὺς

διεξαγομένους πολέμους καί τούς ἐξοπλισμούς καί ὅλα τά κοσμικά, φέρων καί ἔχων γνώμην εἰς πάντα!

Τότε, ὁ δῆθεν Θρησκευτικός οὗτος Ἄρχων, καταντᾷ νά ἐποφθαλμιᾷ **μᾶλλον** τό Πρωθυπουργικόν θῶκον, ἐάν μή τόν Τίτλον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ὅλως ἀστοχῶν καί ἐκκλίνων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Προορισμοῦ του καί τῆς ἐπισκοπικῆς του ιδιότητος, ἣν οὐδέπω συνησθάνθη, ἐσεβάσθη καί δεόντως ἐτίμησεν.

Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί **πού σήμερα** δακρύζετε μπροστά στίς ὀθόνες σας γιά τό Οὐκρανικό, καί, ἂν ζῆτε, **καί αὐριο** μέ τόν ἴδιο ἄμοραλισμό πού σᾶς δέρνει θά πράττετε τό ἴδιο, μπροστά στή φρίκη ἑνός παγκοσμίου ἐνδεχομένως πολέμου, ἀρκεῖ τό κακό νά μήν ἔχη φτάσει σέ σᾶς, κι' ἄς ἔχει φτάσει μέχρι τή διπλανή σας πόρτα (μυαλά πού κουβαλᾶτε!). Δέν εἴχατε τά ἴδια αὐτά μάτια καί χθές, νά ἔκλαιγαν προκαταβολικά γιά τά ἀνοσιουργήματα πού διεπράττοντο;

Πότε; Μά ὅταν ἔξωθεν τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἀλληλοετραυματίζοντο, οἱ ὡς χθές ἀδελφοί Χριστιανοί, πού συνηθορίζοντο στόν αὐτό Ναό! Ποῖος ὁ αἴτιος τοῦ κακοῦ; Αὐτός πού σήμερα -Χριστοκαπήλως- παρακαλεῖ νά σταματήσῃ ἡ αἱματοχυσία, στήν ὁποίαν ὁ ἴδιος συνέβαλεν στό νά ρέῃ τό αἷμα! Ὡ, τῆς ὑποκρισίας! Ἀλλά, καί ὦ, τῆς ἠθελημένης ἀμελείας καί ἀγνοίας τῶν πραγμάτων ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν πιστῶν χριστιανῶν!

Ὡς πότε θά παραμένωμεν ἀμέτοχοι καί ἀδιάφοροι, παρέχοντες δικαιώματα καί ἄνεσιν εἰς τό νά προβαίνουν εἰς τοιούτου εἵδους ἐνεργείας καί πράξεις οἱ ἐκκλησιαστικοί Ταγοί καί Ἀρχοντες, ἀπό τοῦ Ὑψηλοτάτου, ἕως τοῦ ἐπιχωρίου, τοῦ Τοπικοῦ ἐπισκόπου;!

Οἱ ὅποιοι, μόλις ἐκλεγοῦν, δέν ἔχουν πρῶτον καί κύριον μέλημα τόν εὐαγγελισμόν, τήν διδασκαλίαν καί τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμνίου, ἀλλά τάς ἐθιμοτυπικάς ἐπισκέψεις καί τάς τούτων ἀνταλλαγάς πρός ἐπιτόπιον ἐκατέρωθεν ἀλληλογνωριμίαν (λέγουν) μετά τραπεζωμάτων καί ἀνταλλαγῆς δώρων, μετ' **ἰδιαιτέρων διακρίσεων** μάλιστα τιμῶντες αὐτούς· ἐπεκτεινόμενοι καί προσκαλοῦντες καί ἐκ τοῦ μακρόθεν, καί ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰ δυνατόν, πρός ἐντυπωσιασμόν τοῦ ποιμνίου.

Καί νά Ἀλκιβιάδης Στεφανῆς, καί Κάρολος Παπούλιας, καί Ἀλέξης Τσίπρας, καί Κυριάκος Μητσοτάκης, καί Περιφερειάρχες, καί Βουλευτές, καί Διοικητές Στρατιωτικῶν Μονάδων, καί Εἰσαγγελεῖς καί Δικασταί τῆς Ὁμωνύμου Σχολῆς, ὁ Πόντιος Ἡθοποιός Χάρρυ Κλύνν, πλῆθος ἄλλων· καί οὐρά Δεσποτάδων νά γίνεται Πασαρέλα σέ γιορτές καί Πανηγύρια, καί ὅ,τι πῶς ἀντιευαγγελικό, ἀντικανονικό καί

ἀντιπαραδοσιακό μπορέσει νά συλλάβῃ ὁ νοῦς, ὥστε νά πραγματοποιηθῇ ὅσο γίνεται μεγαλύτερη Φιέστα. Ἀρκεῖ νά χαίρεται ὁ Διάβολος μέ τό νά γίνεται τό θέλημά του, καί νά μή γίνεται τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ὥστε Αὐτός νά χαίρεται.

Ναί, γι' αὐτό καί ἡ σημερινή Ἐκκλησία, «**ἐπὶ πᾶν τό πρόσωπον τῆς γῆς**» (Πράξ.17,26), ἐργαλειοποιηθεῖσα εἰς χεῖρας τῆς Πολιτείας, χρησιμοποιεῖ αὐτήν (τὴν Πολιτείαν) ὡς **ρυθμιστὴν τῆς ζωῆς της**, λέγουσα καί ἰσχυριζομένη ὅτι ἔχει ὀντότητα καί ἰσχύν, τῷ πράγματι **προδοῦσα ἑαυτήν**, πλήρως **ὑποτάξασα ἑαυτήν τῇ Πολιτείᾳ καὶ ἐξαρτωμένη ἀπ' αὐτῆς**.

Ἐπέτρεψεν ὁ Θεός ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῆς ἀποστασίας μας ἀπ' Αὐτοῦ, νά παραδοθοῦμε οἰκείᾳ βουλήσει «**εἰς ἐνέργειαν πλάνης, νά πιστεύουμε καὶ νά ἀσπαζώμεθα τό ψεῦδος, καὶ ἔτσι νά τιμωρηθοῦμε ὅσοι δέν πιστέψουμε στὴν ἀλήθεια, ἀλλ' εὐχαριστηθοῦμε στό ψεῦδος καὶ τὴν ἀδικία**» (Β' Θεσ.2,11-12).

Ὁ Θεός διαχρονικά ἐρωτᾷ: «**Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὕρισει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;**» (Λουκ.18,8). «**Ἀνεκτότερον ἔσται γῇ Σοδόμων καὶ Γομόρρας ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως**» (Ματ.10,15 / Μάρ.6,11). Ἡ κ. Λώτ παρακούσασα, στραφεῖσα ὀπίσω καὶ γενομένη «**στήλη ἁλός**» (Γέν.19,26), δέν ἠξιώθη ὥστε μετὰ τοῦ ἀνδρός της Λώτ καὶ τῶν δύο θυγατέρων τους νά φθάσουν μέχρι τῆς πόλεως **Σηγώρ** καὶ νά διασωθοῦν τοῦλάχιστον τέσσαρες. Διεσώθησαν μόνο **τρεῖς!** Ἄν τὰ πράγματα θά εἶναι **χειρότερα ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα**, καὶ ἂν ὁ Κύριος διερωτᾷτε ἂν θά εὕρῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν πίστιν ὅταν θά ξαναέλθῃ, σέ τί σκέψεις πρέπει νά μᾶς βάζουν οἱ λόγοι του αὐτοί;

Λεπτομέρεια. Ἡ ὀρεινὴ **Σηγώρ** εἰς τὴν ὁποία κατέφυγε γιὰ νά διασωθῇ ἡ οἰκογένεια τοῦ Λώτ, δέν ἦταν Πόλη Καταφυγῆς. Ποιητικῇ ἀδείᾳ ἀναφέρει ὅσα χρησιμοποιεῖ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης εἰς τὸν ὁμώνυμόν του Μεγάλον Κανόνα περί Σηγώρ.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ. «Πόλεις Καταφυγῆς πού ἱδρυσεν ὁ Μωϋσῆς γιὰ νά καταφεύγῃ ὁποῖος φόνευεν **ἀκουσίως** κάποιον πού δέν τὸν γνώριζεν ἀπὸ χθές κι' ἀπὸ προχθές, καὶ γιὰ νά μὴν ὑπῆρχε περίπτωση νά τὸν φονεύσουν οἱ συγγενεῖς τοῦ θύματος, γιατί σ' αὐτές τίς Πόλεις πού θά κατέφευγε, μέχρι νά ἔφθανε ἡ ὥρα νά λογοδοτήσῃ ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τῆς Συναγωγῆς, ἀπηγορεύετο νά καταδιωχθῇ καὶ νά φονευθῇ ὑπὸ οἰουδήποτε, / εἰς αὐτάς τὰς Πόλεις δραστηριοποιούμενος.

Αὐτές οἱ Πόλεις ἦσαν: Εἰς **τὴν ὀρεινὴν τοῦ Ἰούδα** ἡ **Κάδης** ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῷ Νεφθαλί· ἡ **Συχέμ** ἐν τῷ ὄρει τῷ Ἐφραὶμ· καὶ ἡ **Ἀρβόκ** ἡ καλουμένη καὶ **Χεβρών** ἐν τῷ ὄρει τῷ Ἰούδα. Εἰς **τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου**

περιοχήν ξεχώρισε τήν Πόλη **Βοσόρ** ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐν τῷ πεδίῳ ἀπό τῆς φυλῆς Ρουβήν· καί **Ἀρημώθ** ἐν τῇ Γαλαάδ ἐκ τῆς φυλῆς Γάδ· καί τήν **Γαυλών** ἐν τῇ Βασανίτιδι ἐκ τῆς φυλῆς Μανασσή. Αὗται αἱ **Πόλεις Καταφυγῆς** τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ καί τῷ προσηλύτῳ καί τῷ προσκειμένῳ ἐν αὐτοῖς καταφυγεῖν ἐκεῖ **παντί** **παίοντι ψυχὴν ἀκουσίως**, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ ἐν χειρὶ τοῦ ἐγγιστεύοντος τό αἷμα, ἕως ἄν καταστῇ ἔναντι τῆς συναγωγῆς εἰς κρίσιν» (Ἰησ.Ναυῆ 20,2-9).

Ἄν ἐσᾶς δέν σᾶς προβληματίζουν καί δέν σᾶς ἀνησυχοῦν, «**καθεύδετε λοιπόν καί ἀναπαύεσθε**» (Ματ.26,45) μακαρίως μάλιστα. Εἶναι καί αὐτός ὁ στίχος κάπου, **ἀκριβῶς ἔστι καταχωρημένος** ἐν τῇ Γραφῇ, ὅχι ὅμως γιά νά παροτρύνῃ πρὸς αὐτό πού ἐκ πρώτης ὄψεως ὑπονοεῖ ὅτι δηλοῖ, προτρέπει καί προστάζει, ἀλλ' ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Ὁμιλῶν μέ εὐθύ τρόπον, εἰρωνεύεται πλαγίως, ὅτι αὐτό πού κάνουν, εἶναι τό ὅλως ἀντίθετο ἐκείνου πού ἀνέμενε ἐκ μέρους των νά πράξουν, τήν συγκεκριμένην ἐκείνην περίπτωσιν καί χρονικὴν στιγμήν. Ἦτοι **τὴν ἐγρήγορσιν** καί ὅχι τόν ὕπνον, ἐν ὅψει καί ἐν ἀναμονῇ ἀφίξεως τοῦ προδότου Ἰούδα ἐν τῷ Κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ, ὅπου, τοὺς ἔχει προετοιμάσει γιὰ τὸν πῆρε μαζί του καί τί πρόκειται νά συμβῇ.

Ὅπως κάπου ἄλλοῦ εἶναι γραμμένο: «**Οὐκ ἔστι Θεός**»!!! (Ψαλ.13,1). Ἀλλ' ἔχει ἓνα κάποιο **πρόφθεγμα** τό κείμενο, γιά τό, **ποιός** ἐξέφρασεν αὐτὴ τὴν γνώμη περί «μὴ ὑπάρξεως Θεοῦ», καί γνωστοποιεῖ πὺς τοῦτο εἶναι γνώμη καί πεποίθησις «**ἄφρονός**» τινος, καί πλήρεις τό κείμενον ἔχει ὡς ἐξῆς: «Εἶπεν **ἄφρων** ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· **οὐκ ἔστι Θεός**» (Ψαλ.13,1).

Τί λέτε; Θά πᾶμε καί φέτος μέ τὰ ἴδια μυαλά στὸν Ἑσπερινό τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, στὸν Ἑσπερινό **τῆς Συγχωρήσεως**;(!!!) **Τό ἴδιο ἀσυγχώρητοι καί ἀμετανόητοι θά μποῦμε καί θά βγοῦμε**; Γιά μιά χρονιά ἀκόμη ἀχάριστοι, ἀγνώμονες, ἀνόσιοι, Χριστοκάπηλοι, Θεατρίνοι Καραγκιοζοπαίχτες; Εἴμεθα **τόσο** σκληροί, ἀπάνθρωποι καί ἀδιάφοροι; Στὴν πραγματικότητα δηλαδή **δέν πιστεύουμε**, καί ἔχουμε **τόση** ὑποκρισία καί ἀναίδεια νά **μυκτηρίζουμε τὸν Θεόν κατάμουτρα**; Πολύ δέν ΜΑΣ πάει; Καί στά **κεφαλαία** μόνο πού τό βλέπουμε γραμμένο τό ΜΑΣ, δέν παραξενευόμαστε, **δέν ντρεπόμαστε**; Οὔτε φευγαλέα σκέψη δέν περνᾷ, **πόσο μικροί καί ἀδύνατοι** εἴμεθα μπροστά του, καί **σέ ποιόν φερόμεθα ἔτσι**; «**Θεός οὐ μυκτηρίζεται**»! (Γαλ.6,7)

Τρομάζω! Τίποτ' ἄλλο.

«**Ὁ τρώσας καί ἰάσας**». Σὺ πού πλήγωσες, σύ θά θεραπείσης τό τραῦμα-τὴν πληγὴν. Ἄσε τὰ ψευτοκλάματα καί τὰ κουβαρνταλίκια γιά τὰ χιλιάδες χιλιόμετρα ἀπόσταση μακριά. Τρέξε **στό μισοσπαραγμένο ἀπ' τὰ δόντια σου κορμί τοῦ ἀδελφοῦ σου** πού ἀπέχει **μιά σπιθαμὴ** ἀπὸ σένα. Ἀκοῦς τό **βογγητό**

του! Μή τόν ἀπαρνιέσαι, μή ντέπεσαι, μή τόν ἀποφεύγης, σύ τόν κατάντησες ἔτσι. Ζήτησε βοήθεια καί ἀπό ἄλλον. Λούσε το, βάλε ἐπιθέματα, ἐπίδεσέ το, ἀνάκλινέ το σέ καθάραν στρωμνήν καί σινδόνας, ἐπιμελήσου αὐτοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ σου καί πλησίον, μή τόν ἐγκαταλείπης. Τοῦτο εἶναι πρῶτιστο χρέος καί καθήκον σου. / Φέτος, θά τό ἐκπληρώσης;

Εὐχομαι φέτος νά εἶναι γιά ὅλους **«ἡ ἀπαρχή μιᾶς ἄλλης βιοτῆς, τῆς Καινῆς ἐν Χριστῷ, τῆς αἰωνίου, κατά τήν ὁποίαν, μετά τοῦ θανάτου τήν νέκρωσιν καί ἅδου τήν καθαίρεσιν ἐορτάζοντες** καί σκιρτῶντες ὑμνοῦντες τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων καί ὑπερένδοξον Θεόν, νά συνεορτάζωμεν καί τήν ἰδικήν μας καθαίρεσιν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καί τήν συνανύψωσιν καί **ἀνάστασιν ἡμῶν**, χαράσσοντες νέαν, **οὐρανοδρόμον πορείαν»** (Δόξα. Ζ' Ὁδῆς Κανόνος τοῦ Πάσχα, Ἰ.Ν.)

Ἰερέυς Ἰωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

5.3.2022

(Καλή καί Ἁγία Μεγάλη Τεσσαρακοστή)

«Μνησθεῖν, Κύριος ὁ Θεός, τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς εὐσεβεστάτων καί πιστοτάτων ἀρχόντων, οὓς ἐδικαίωσεν ἄρχειν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅπλῳ ἀληθείας, ὅπλῳ εὐδοκίας στεφανώσάτω αὐτούς· **ἐπισκιάζων ἐπὶ τήν κεφαλὴν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου· ἐνισχύων αὐτῶν τόν βραχίονα· ὑψώνων αὐτῶν τήν δεξιάν· κρατύνων αὐτῶν τήν βασιλείαν· ὑποτάσσων αὐτοῖς πάντα τά βάρβαρα ἔθνη, τά τοὺς πολέμους θέλοντα· χαρίζων αὐτοῖς βαθεῖαν καί ἀναφαίρετον εἰρήνην.** Λαλησάτω **ἀγαθὰ εἰς τήν καρδίαν τῶν**

ἀρχόντων ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας του καί παντός

τοῦ Λαοῦ του· ἵνα ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτῶν

ἤρεμον

καί ἡσύχιον βίον διάγωμεν, ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καί σεμνότητι»

(Διασκευή, Εὐχῆς Θείας Λειτουργίας Μ.Βασιλείου)

